

до земята, за да я натоварятъ. По цѣлъ день тя стои безъ да бжде вързана на това мѣсто, дето я е поставилъ нейния господарь. Когато той ѝ даде знакъ, тя се спуска да тича по-бързо отъ страуса. Наистина, обикновената камила нѣма такива качества като „могари“, но и тя е сжщо така много полезна: тя пренася всичкитѣ стоки, съ които търгуватъ народитѣ, живущи около великата пустиня.

А нима нашиятъ северенъ елень отстѣпва по трудолюбие и умъ на камилата? Той ни превозва съ бързината на мълнията презъ огромнитѣ ледени пространства, презъ рѣки и езера и предпазливо ни спуска отъ сѣрѣмнитѣ планини. А какво може да бжде по-хранително и по-вкусно отъ еленовото млѣко. Обикновената храна на лапландеца, презъ цѣлото лѣто е еленово млѣко, сурово или варено; женитѣ правятъ отъ него сирене; зиме замръзватъ млѣкото въ брѣзови сждове и го ядатъ, като го рѣжатъ на парчета.

— Великъ е Богъ! — каза лапландецътъ, — Той дава всѣкому това, което му е потрѣбно. Той е заселилъ еленътъ въ ѣснѣговетѣ на Лапландия, а камилата изъ пѣсѣцитѣ на пустинята.

И дълго още арабинътъ и лапландецътъ си говорѣха за животнитѣ, които имъ бѣха тѣй мили и отъ които сега тѣ бѣха толкова далеко.

Пр. Х.

